

Es Ca d' Inca

Lladrarà cada diumenge mentres li donin que menjar

Administració e Imprempta: S. Francesch, 23.

ESPANYA: UNA PESSETA CUATRIMESTRE :: ESTRANJER: DUES IDEM. IDEM.

PAGO PER ADELANTAT

Discurs d' en Joan Alcover

(ACABAMENT.)

Jo som un enamorat de la literatura clàssica castellana. Jo duch la seua influència dins la medula; y per mi, ella com element de cohesió, escampanse per les regions, filtrantse y amarant els blocs qu' integran l' unitat orgànica d' Espanya, te més forsa qu' els descobriments y les conquestes y les desgracies comunes. Totes les glories militars no fan una columna tan ferma del espanyolisme com en Cervantes, el geni més rich de simpatia de l' historia literaria... Tot lo cual no m' impedeix regoneixe (com ha reconegut el senyor Benot, autoritat gens sospitosa) que la parla materna no solament per esser la nostre es la millor, sino que te, com a lirica, demunt la castellana, la ventatjà abs luta que te la castellana demunt la nostre com orgue social y tribunici. Aquesta virtualitat poètica del català, es deguda, en mon concepte, a la concisió, la riquesa fonètica y més que tot, a no haver estat fa setgles llengua oficial. S' ha dit: llengua oficial, llengua momificada. Això no serà exacte; pero no hi ha dupte que la rigidés oficinesca, la tirania gramatical y el conte-gotes acadèmic aixuguen y empobreixen les llengües. La nostre no n te res per are del enmidonament acadèmic, y fins diria qu' es llástima que ab el temps haja de esser codificada. Ella tal com es, fresca, senzilla, patriarcal, més pagesa que ciutadana y més popular que culta, te la virtut d' atreure els esperits a les fonts naturals y eternes del sentiment; ella robusteix y tonifica l' inspiració viciada per l' intelectualisme carilós y els refinaments malaltissos y alexandrins dels grans centres de cultura; ella es bany de sol, de salut y de vida, frescor de marinada, netedat de cor qui reconforta y embalsama.

«Está be; pero quina ha de ser la

del poeta? ¿La llengua mare o la varietat dialectal qu' aquiparlam? ¿Com quedam? ¿L' hem de recullir o no de la boca del poble?». Així me deya un capvespre qu' anarem d' excursió per la montanya, un amic meu, home de gust delicat y clar enteniment, pero d' aquets qui no admeten més parent de Catalunya qu' el Rey En Jaume. Jo li responia: Certs personatjes de les narracions d' en Pereda no parlen el castellà del novelista, sino el dialecte dels pescadors del Sardinero. Així, els tipos del escenari local que nosaltres presentem, han de parlar, no ja el dialecte, sino el subdialecte, l' argot de barri. Pero quant l' emoció vibra y el pensament s' enlayra, també s' escalfa y ennobleix l' expressió, y acudeixen als llabis, sense artifici ni violencia, no les formes dialectals, sino les formes originaries y comunes a tots els pobles de llengua catalana. Per ventura aquestes formes no sonen familiarment en la nostra Hla? ¿No les repeteix a tota hora la musa popular?.. Travessavem el meu amic y jo per la vessant de la montanya, cuberta de bosch; el silenci solemniat de l' horabaixa s' estenian p' el gran espay que dominavem; el campanar d' una hermita llunyana va tocar L' Angelus, una vella y una nina qu' allà aprop recullian llenya menuda, se posaren a resar... Jo vaig dir ¿qué resau?—Que vols que resin l' Ave Maria—... En efecte; «pregau per nosaltres pecadors are y en l' hora de la nostre mort». ¿Es una llengua erudita? ¿Es anticuada? ¿No es així com ens ensenyaren a tots les oracions? Donchs aquesta es la llengua dels poetas.

Es un deplorable indici d' estancament y d' inercia que sia encare necessari discutir certes veritats sancionades per pensadors y crítichs eminents, monumentalizadas per l' exemple de la breu historia literaria mallorquina. ¡Y tan breu! Poch més de cinquanta anys. Desde Ramón

Lull fins que s' inicia en lo primers del segle denou el renaixament de les literatures regionals, tot es buidor y sequetat. Ni una estrofa deixa rastre. Tot son imitacions fades y surenques; pero ve l' hora que Mallorca se digna contemplarse a sí mateixa y recobrar la seua veu; y L' Estrella de l' auba, L' Esperansa, L' ombra, La llar, El Castell de l' Harmonia, L' espigolera, El Patró, Ferrant V, La Mal Casada, Lo Pi de Formentor, La Rondalla dels tres hostes, Resorgiment, La Llegendia de Jaume el Navegant y tantes altres vibracions de l' harpa, abans polsosa y muda, diuen en chor l' himne triomfal de la nostre llengua.

Pot ser me dirán: n' hi ha d' aquets autors qu' han honrat la poesia castellana; en Costa, per exemple. En bona hora, veyam el cas, perque val la pena. L' inspiració del poeta pollensí te dos focos capitals: Pollensa y Roma; mes no canta els temes italians desde la comarca nadiua, ni canta els temes pollensins desde la ciutat eterna; a una banda y l' altre, notem' ho be, tradueix les impressions directes; els monuments que contempla, les ruines qui trepitja, la naturallesa qu' el rodeja, la vida que viu. Y en el centre del mon llatí, l' universsalitat dels assumptos, qui perteneixen a la patria de tots, li permet vessar ses emocions en la llengua de Fray Luis, germana bessona de la llengua de Manzoni, y la que més s' adona a les modalitats y combinacions mètriques d' estructura italiana, pero a Formentor y a Terneles y a la Cala de San Vicens, canta en la llengua que begué d' infant en els pits que l' alletaren. Bastaria l' himne de Las Catacumbas, fill d' Italia, per acreditarlo de illustre poeta castellà; pero son encara més fortes y més excelses les estrofes que li ha dictat la musa pollensina, es a dir, qu' en l' obra del poeta, la musa camperola d' aquell recó de mon, ha vensut la musa capitolina qui presi-

J. Ramon de la Ribera
Palma

deix els horisonts de l'història humana.

Finalment, ja me sembla sentir la veu de la frivolitat, de la fredor de cor, a estones declamatoria, a estones bufonesca, qui se desfressa ab la capa del pseude-patriotisme: «Si, es veritat; si l'interés únichòsuprem fos l'interés artístich, no caldria discutirho; es evident que s'esvaeix una gran part de l'intensitat poètica dins una forma forastera; pero ¿quina falta fa, oh Mallorca, per vegetar tranquilament la personalitat literaria? Com es cosa provada per l'experiencia qu' el conreu d'aquesta personalitat encalenteix la sang d'els pobles y fa sortir de mare l'esperit regional, es millor escapsar y fondre abans de creixe la cabellera de llum de la gloria poètica y sustituir-la p' el bisoñe rissat y pentinat d'una literatura d'importació. Per lo mateix qu' el filtre de l'ànima d'un país destilat en les estrofes del poeta, s' en puja als caps y fa somiar ab restauracions impossibles, lo patriòtich, lo útil, lo correcte, es sacrificar la llengua y la literatura, per no corre el perill de comprometre l'harmonia plana, el regular funcionament de la màquina del Estat. Ja t' anirás castellanisant poch a poch; es cuestió d' una estona de paciència, quatre o cinch setgles; y tot anirá com una seda. Mentres tant, resignat al silenci la passivitat, al destenyiment y la metamòrfosis gradual y si tens cantera te l'espases o cantas El jarabe andalúz. Molta industria, molt de comers, moltes carreteres, y res de conrear el lloçer qu' atreu el llamp y es arbre improductiu. Ja t'ho dirán així mateix Ylla daurada y Perla del Mediterrani; y ab el temps ja hi figurarás per dret propi a la collecció Rivadeneira.

¿Que vos sembla? Donchs a n'aquesta exortació filisteia, jo y els que com jo pensen y senten, poch o molts, vataqui la resposta que daríam: No volem.

No es conte nostro sino dels homes d'Estat trobar els medis d'assegurar l'harmonia sense mutilar y deprimir els pobles y les persones. A nosaltres ens basia sebre que ni en nom de la concordia ni en nom dels més sagrats interessos, hi hadret a exigir el rebaixament y la capitisdiminució dels uns a benefici dels altres; com no hi ha dret a perpetuar la veu de Soprano dels cantors adolescents per medi d'un crudel sacrifici oferit a la perfecció de l'harmonia polifònica. Pero creim ademés que son víctimes d'un error funest els qui entenen que la vida de les nacions pot prosperar a costa de la vida dels pobles qui les forman.

Citaré per acabar un testimoni.

El 21 de juliol de 1896 se celebrava a Escocia un centenari. Un gran senyor acudia desde Londres a presidir els homenatjes de tot un poble a les despulles de Robert Burns, el barde nacional, qui escriguent en dialecte escocés, nodrintse de la vida popular y rústica, fent, com ell deya, del libre de cançons anònimes d'Escocia el seu breviari, era un geni prou potent per ressucitar devant el mon la seva patria; mes sortint de si mateix per ajustar-se a la moda general inglesa, era un rimador mediocre. El personatge abans citat deya devant la tomba del poeta: «Es de més importancia fer els cants d'una nació que fabricarli lleys»... «L'humanitat sencera li es deutora; mes l'Escocia te un deute especial en vers del nostre compatrici. Robert Burns ha exaltat la nostra rassa; ha consagrat l'Escocia y la llengua escocesa. Abans d'ell haviam passat un llarg període durant el cual nosaltres eram apenes reconeguts; haviam sortit de la memoria del mon. Després del temps de l'Unió de les corones y més encara després del temps de l'Unió llegendaria, l'Escocia havia caiguda dins la fosca. Si se esceptua l'atzar d'un complot o d'una sublevació jacobita, la seva existencia estava casi oblidada. Ella tenia, es ver, els seus historiadors admirables, com Robertson y Hume, pero res dins les obres d'aquets denunciava els autors escocesos. Llevrs Burns apareix; sa redressa demunt els peus y reivindica les pretencions d'Escocia a una existencia nacional»...

Ab poca diferencia, y mudant els noms, podrian pareixe pronunciades per aquí prop aquestes caloroses paraules.

¿Y qui era l'orador? Un exaltat, un cap verge, un home de lletres qui s'entregava al egoisme artístich sens preocuparse dels interessos del Reyne Unit? Era el capítost del partit lliberal, Lord Roseberry, a les hores ministre d'Inglaterra.

Ja ho veu la jove Mallorca, qui tan abundosa florescencia del seu esperit ens ha duit are. D'aquest esperit no s'en pot ofendre la més esquisida correcció gubernamental, y molt menys la puresa del sentiment patriòtich més ample y ortodoxe. Sia dit ab llicencia d'una part de la nostre apreciable burgesia qui eleva els emolients a la categoria de materia sacramental, y voldria escantejar y fondre el Teix y el Puig Major per lo que puguen tenir de subversius les àguiles que hi nian y els passarells que hi cantan.

DE CATALUNYA.

PENSAMENT

Més costa mantenir un vici que dos infants.

Les violetes

(IMITACIÓ)

—¿Per qué, garrides flor etes, tan primerenques veniu?
La neu encare corona
les montanyes allá endins;
vindran encare gelades
y vents de Març enemichs...
¿Per qué gentils violetes,
tan primerenques floriu?

—«Alaba Deu, qui bon pare,
no's descuida dels humils.
Una tendra joveneta,
bella y pobre, per aquí
ve a cercar flors, y per ella
tan primerenques florim»

—Dolces flors ¿y qui es la jove,
la jove per qui sortiu?

—«Es una trista orfaneta,
qu'ab la filosa ó cosint,
ó venent flors a les dames,
manten sos germans petits.
Un àngel a punta d'aua
es passat vuy dematí;
y obriu vos, bones poncelles,
(ub veu de cel nos ha dit)
no te pá la pobre nina,
y prest vos vindrá a cullir.

Miraula: ja ve la jove,
la jove per qui florim!»

M. COSTA LLOBERA PBRE.

MOSSEGADES

A Marsella hi ha peste bubònica, qu'es sa més dolenta de totes, es lo meteix que si deyam: lerrouxona o moraytina.

El Govern espanyol a pres moltes y avengudes precaucions perque no passi la mar o es Pirineus. A Palma meteix, la Junta de sanidad, te acòrts presos, dignes d'alabansa, si pel cas venia.

Vaja! no devan qu'Espanya som sa monèa de França?... Vevés si la volen imitar amb a xòde sa pesta?

A poch poch madò Mayrata no comenseu a mentir, cabalment en ses pestes y dolentíes es qu'Espanya som unes monèes remat des. En ses coses bones que té la nació vehina, no en volém ni sa pols.

¿Si n'han vengudes de pestes franceses! ¿D'hont han sortit els discursos epidemichs den Val de rusó, qu' ha traduhit en Cadanelles, en quantre ses ordes religioses? De França. Aquests modernismes revolucionaris, que tant en voga están, de clericalisme y vaticanisme, y que pòt esser que dins breu temps fassin més víctimes y cadàvers que totes ses bubòniques del mon. ¿D'hont vengueren?... De França. Aquets figurins capritxosos y modernismes estrambòtichs que son sa mort dels clàsichs tipos espanyols ¿per hont vengueren? per la banda dels Pirineus.

Y ¿quines precaucions ha pres al Govern, per acordonar els atacats de peste volteriana?

Cap.
Pero ¿com han d'aturar els Governos liberals ses pestes franceses, si élls meteixos estan enfransessats?

Si sa peste que vé de Fransa, se diu bubònica; tot son sustos y precaucions, y sa

Es Ca d' Inca

tendria per una immensa desgracia si feya uns quants centenars de víctimes; però si se diu revolucionari, socialista, anticlerical, Juèva, etc... té entrada franca, passa-port lliura per fer propaganda y empes- tar tota Espanya, matant s'esperit catò- lich nacional y ses vides dels únichs bons espanyols, que hi ha dignes d'aquest nom; com a Fransa ha mort els únichs verda- ders francesos.

A vint milions de pessetes arriben els estalviaments que fa'n Villaverde; y en- care no s'aconhorta; axí com en treu vuit milions del ram de Guerra y un del d'hi- zenda, en vol cinch milions de sa Marina.

Molta pena ha de costar a n'es Governos fer economies radicals, mentres no supri- mesquen direccions enteres, que altre temps no teníam y qu' en seríam escusa- dors.

Però qu'he dit ¡Deu meu! ¡Suprimir di- reccions enteres, quant tornen funcionar els *fondos de reptiles* que feu tancar nos- tro bon país en Maura?

Se redueixen els gastos dels ministeris de Marina y Guerra, y se subvenciona la premsa rotativa. ¿O se deu creure més importants y nessessaris els tallers fabrica- dors de mentides qu' els tallers que cons- trueixen barcos de guerra? ¿O se creu que salevará més l' Espanya, la quarta po- tencia de s'estat, desviadora de sa vertade- ra opinió que les fortificacions de nostres bahies y costes?

Bons recort tenim de lo que feu la rota- tiva, per salvats la Patria, en les derrereres guerres passades. ¡Si qu' en amollá de bombes per tirar nos dins una guerra qu' havíam de perdre!

Fessem estalviaments; però comensem, per decantar abusos, sian allá hont sian.

En MASSOLA.

A mon amich J. D.

Justicia no trobarás
á n'aquest mon de miseris,
ses veritats són misteris
que jamay aclarirás.

Caminant sempre anirás
un cop-dret y s'altre tort,
entre bona y mala sort
y en més tristors qu'alegría
un dia y un altre dia
fins qu'et sorprendrá la mort.

Se moral antorxa y guía,
que per tot es se mateixa
en lioc d'ensenyar y crexa
se vá apagant cada día.

No's veu mes qu'hipocressia
mala fé y torpeses mil;
per governar falta estil
dins sa nostre pobre Espanya
y es més llest es una aranya
que fa sempre es mateix fil.

Roda se bolla del mon,
sense navia ni entenes,
y ni es pegats ni ses benes.
poden fer qu'es mal no torn.

Avuy vé es vent de Mitjorn,
demá vé de Tramuntana
y fora quimera vana
es volerlo subjectá;
lo millor es dexarlo aná
p'es camí que Deu li mana.

Per axò bon amich meu
no fasses cas de ses coses,
tant si son color de roses
com si son color de neu.

Voldria no't sabés greu
lo qu't diré sense fèl:
son ses beyes que fan mèl
y no son ses criatures;

aquestes fán diablures,
riguensé de Sant Miquel.

Y es que á Redentor s'afica
cercant se felicitat
dins la nostre Societat,
crech que no heu entén cap mica.

Tot aquell qu'es mortifica
y pert d'es cap es cabeis
per posar á n'es mal remeis,
té resultats desastrosos:
ets únichs homos ditxosos
á n'el mon son es benéits

J. SANSÓ.

CRONICÓ

Septembre de 1903

Dia 3.—L' Ajuntament de Palma nom- bra els regidors qu' han de formar la Co- missió organitzadora de les festes de l'any prop- vinent. — Un centenar de picapedrers palmesans qu' estavan en vaga, acordan tornar al trabay. — Acaba els exercicis d'o- posició a la plassa d'organista de la Seu, don Lloaíxim Engroñat, únich aspirant. Fou calificat notablement p' el tribunal. — Els pescadors d'Ervissa diven qu' en- guany no han agalat cap llempuga, quant els passats aquest peix abundava. — Varis ervissenchs aficionats a l'arqueologia tra- bayen per fundar una societat, que tengue per objecte, cercar medalles, monedes y altres coses antigues.

— El periòdicus rotatius s'ocupan d'a- lianzen entre les nacions. N' hi ha qual- qu'un qu' embroma al *presunt* emperador d' Iberia, D. Carles de Braganza. — Surt de Barcelona l' Embaxada comercial es- panvola que va cap a Bones-Aires.

Dia 4.— S'anuncia que dins poch temps sortirà a llú n' el núm. 15 del «Boletí del Diccionari de la llengua Catalana», que contendrá unes 350 págines ab motiu de la refutació d'uns articles del acadèmic senyor Menéndez Pidal.

— El ministre d' Hisenda recomana a n' els empleats del seu departament asis- tescan puntualment a ses oficines. — La passetjada regia continua felisment. A Jaca el Rey visita les fortalises, monasteris y es putxos més props.

— El bisbe de Marsella dirigeix una cir- culá a n' els rectors de la seva diocesis, pro- testant dels derrerers discursos d'en Combes con ra el clericalisme. — El rey Eduart VII arriba a Londres procedent de Viena. — La revolució a Macedonia s'esten considera- blement. Els derrerers combats han estat fa- vorables a n' els insurrectes, els quals han regonegut com a quefe suprem a Boris Sa- rafotom.

Dia 5.— Diven que a Tarrassa mentres esbucaven una casa de camp, dins un forat hey trobaren 100.000 pessetes en monedes d'or. ¡Es segu que a n' els amos no los sab gens de greu haverla esbucada! — En Mo- ret y els seus amichs trebayen per preparar s'elecció del seu quefe antes de que s'obrir ses Corts. Ses corrents son favorables a n' en Montero Rios. — S'ajuntament d' Ale- cant obsequia ab un banquet a n' els que- fes y oficials de s'escuadra inglesa fonda- jada a n' aquell port.

— Oficials del exercit Servi eleven un Mensatge al Govern demanant es castich dels assessins del rey Alexandre.

Dia 6.— A n'es puig d' Inca se fa sa tra- dicional festa a Santa Magdalena, donant fideus a tots es qu' hey van.

— A Jaca s'inaugura un pasetg ab el nom d' Alfons XIII: hey ha retreta y banquet de despedida. — El Rey espresa son entu- siasme per la prosperidat territorial y s'A- gricultura ab aquestes paraules: «Axí com som es primer quefe dels Estat desitx a es-

ser també es primer agricultor d' Espanya.»

— La situació de Servia s'agrava per mo- ments, calculant en 900 es número d'oficials compromesos per dur a efecte sa contr a-re- vució. — El se. tari Govern f'ancés ha su- primit ses temporalidats del Bisbe de Mar- sella, per la circula que publicá fa poch dies.

Dia 7.— Es Govern creu qu' ab ses mo- dificacions que pensa fer en es presupost s'obtendrá una economia de 20 milions de pessetes. — La familia real passa es día a Hosca, se fan molts de festetjos. Es vespre es tren real s'en va cap a Soria. — Pera con- ferenciar ab en Maura s'en va a Santander es ministre de Marina.

— Un periòdicus de Bulgaria revela s'ec- sistencia d' un tractat secret rus-bulgaro, qu' afecta a sa cuestió des Balkanes.

Es CRONISTA.

Lladrades y moxonies

Divenres passat visitá l'Oratori del Puig d' Inca, el Vicari general, Mossen Antoni M.ª Alcover.

De passada, es vespre, a sa rec- toria passarem sa vetlada molt agradable, sentintli lletgir y espi- car questions de sa llengua cata- lana.

La setmana vinent en tornarem parlar qu' avuy per excés d' origi- nal ens fa falta lloch.

Ahí prengué les últimes ordres sacerdotals, a sa capella del Semi- nari de Palma, nostro bon amich y colaborador, Mossen Tomás Mora Cánaves, natural d' aquesta ciutat. Diumenge qui vé cantarà en nostra Parroquia, la seva pri- mera misa.

Tot li sia enhora bona.

Ab satisfacció, veim que se van arreglant els carrers que fins avuy, se trobaven en estat vertadera- ment intransitable.

Mos ha dit persona ben entera- da, que ben pronte se posarán a arreglar el de Martí Metje, que per cert feya temps qu' en neces- sitava de má de metje. Ni havia que creyen si el dexavan per pas de cabres.

Un'altre millora qu' acaba de fer nostre Ajuntament es s'instalació d' uns quants fanals a sa carretera d' Alcudia, ahont també hi feyen molta falta.

Are lo qu' importa es que fassin una passadeta per devés el carrer de la Mostra, ahont hi ha moltes coses que penjan,

Dimars prop-passat, fonch tro- bat dins un clot, del tros de ter- ra conegut p' el Canyá de Son Munar, del terme de Costitx, el

cadavre d' un home que resultà ésser el del vehí d' aquella vila Jaume Aloy Sureda, mort segons se diu d' un accident. (a. e. s.)

Segons el repart que s' ha fet dels mossos perteneixents al actual reemplás, correspón donar a n' aquesta ciutat 35 soldats.

Advertim qu' el temps legal pera fer la redempció á metálich fineix lo día 31 del prop-vinent Octubre.

Altre ploraya de mares y jovensanes.

Avuy se fá a Manacor una de ses fires que més topada solen tenir.

Ses manacorines hi solen treure tot s' están y es manacorins vendre els seus gèneros.

Publicacions rebudes

BROTS Y FULLES.

Aqueix es el titol d' un tom de 242 páginés, estamat a can Amengual y Muntaner, que fa pochés dies ha vist la llum pública.

Es el nou llibre un aplech de trossos de prosa mallorquina escobits per don Bernat Balle Amengual y Pvre. En ell hey ha treballats de 85 autors; es diu, de la major part d' els qu' han conrat nostra llengua, desde els vells que contribuiren a nostro renaixement literari fins els que fa poch temps treballan en el camp de les lletres. Escritors inqueros n' hi figuran quatre; mossen Mateu Garau, don Francesch de P. Massanet, mossen Francesch Rayó y el poeta Miquel Durán.

Ab molta discreció y acert ha fet el senyor Balle la triadella de contarelles, rondayes y articles de refinat gust literari, encare que de fondo zencil, ja qu' el fi de l' obra no s' altre com diu en es prólech, «que fer manjívola als atlots de ses escòles la llengua de l' avior, llengua en que han gemegat nostrés antepassats les desditxes de la daurada Terreta, en que nostrés mares, engrontsantmos dins lo bres, mos han cantussetjat per adormirmós, la clásica tonadeta del *vou-veri-vou*: idioma, en fi, en que destravarem nostra llengua per alabar a Deu.»

Nolros que sempre hem tengut un amor entranyable a la llengua materna, hem vist amb gust la publicació de *Brots y Fulles*, nou ramell de literatura mallorquina. Lo recomanam a tots els mestres d' escòla y a les mestres de costures, a n' aquí está dedicat, pera que l' adoptin com a texte de lectura per sos dexeblés. Y no solament convé *Brots y Fulles* al jovent sino també als majors d' edat. D' hivern devora la foganya tant pajesos com ciutadans po-reu passar moments divertits, llegint y rellegint sos sabrosos escrits, que no vos enmatzinarán l' inteligencia y en camvi vos despertarán l' afició a la llengua patria.

Donam les més expresives gracies al senyor Balle per l' exemplar de dit llibre en que nos ha obsequiat, desitjantli constancia y paciencia, perdu a bon terme l' aplech de poesies y el Mostruari General de literatura mallorquina que té en projecte.

També hem rebut: El núm. 750 de *Art del Pages*, revista agricola que publica

traballs de Pascual y Amigó, Estruch y Rosell, Joseph Ventura y preus corrents en els mercats de Catalunya.

El núm. 89 de *Cu-Cut* y el 5 de *La Barretina*, setmanaris barceloníns, xistosos y satírichs, que van il·lustrats amb caricatures.

Els núms. 636 y 637 de *Espanya Cristiana*, revista valenciana de bon fondo.

Abdón de Mendrava.

Bolletí comercial

Mercat d' Inca

Preus que netgiren a n' aquesta ciutat pijous passat:

	Pessetes
Bassó (es quintá)	a 71'50
Xexa (sa còrtera)	a 15'75
Blat	a 16'00
Ordi	a 10'50
Sivada	a 8'50
Id. forastera	a 7'25
Blat de les Indies	a 16'00
Faves cuitores	a 18'00
Id. ordinari veyes	a 16'00
Id. novelles	a 16'00
Monguetes confit	a 50'00
Id. blanques	a 24'00
Fasois	a 26'00
Ciurons	a 21'00
Gallines (sa terga)	a 0'95
Galls	a 0'67
Conis	a 0'30
Ous (sa dotzena)	a 1'25
Patates (es quintá)	a 3'50
Cañom blanch	a 55'00
Id. negre	a 50'00
Safra (s' unza)	a 3'00
Oli (sa mesura)	a 10'60
Figues seques (es quintá)	a 24'00

CORRESPONDENCIA LITERARI

X.-Buenos Aires. Se coneix qu' heu avensat molt des que sortireu de Mallorca. Llevors... qu' ereu de bon atlot! en so collet tort parexiu un santet; però are el deven dur ben empinat: que vol dir? per qu' a Espanya com deis vos, sols s' ensenya a sa joventut la doctrina cristiana y el temor de Deu, no son economistes? Ahont hi ha res més econòmic y barato que nostra Religió? Qui ensenya més bé la verdadera economia que la doctrina catòlica?

Per porer veure vostro article amb lletres de metlo, l' haviéu d' enviar a l' Esquella o a les Dominicals, qu' Es Ca d' Inca, encare que tenga un gavait capás de pahir mats de torrent, li fa barres.

Per conte nostro poreu dexar anar la sèrie d' articles que volíeu enviar, que vos treurá més fer estoviaments per vostro capital que no prosa lleujera per mostrar sa filassa.

Sansó.-Manacor. Teniu rahó que qui vol posar remeis a n' es mals surt escalabrat; però aquesta no s' sa doctrina que sa deu haver de predicar. Per haver fet aquets contes els bons, s' han tets amos de ses metles; casi en tots els rams, cuatre vividors.

OSSOS Y LLEPADURES

Es cabo de municipals a un dels seus subordinats.

—Perque no ha vengut voste a les deu com li havia ordenat.

—Perque avuy dematí m' han pres es rellotje y no sabia quin hora era.

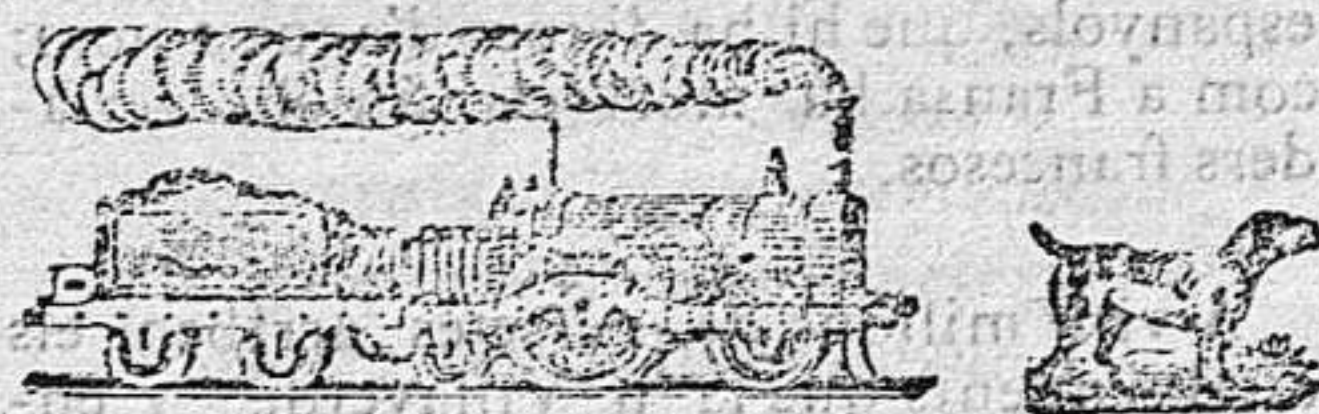
A uns exámens de Geografia;

—Per devés ahon está situada Inglaterra?

—A punt fieso no l' hey sé dí; però es segú que no está molt lluny de ca-méua, perque cada vegada que tocan a sa porta mon pare exclama! —¡Un inglés!

Trenca caps

qui N

JALSHAN

TENKT ab a a a

El sen Xcrogues.

Semblances

- 1.ª Que te que veure una bota ab una gerra.
- 2.ª Y una gerra ab una persona.
- 3.ª Y una persona ab una corda.
- 4.ª Y una corda ab un tronch.
- 5.ª Y un tronch ab una olivera.
- 6.ª Y un olivera ab un llibre.

El Sen Juavert

Endevinaya popular

Redolant, redolant vaitx neixe redolant, redolant moriré; y quant estiré dins sa tomba encare redolaré.

Ses solucions diumenge qui vé.

SOLUCIO AL NUM. PASSAT

Al trenca caps: A ses escòles j' han acabat es punt.

Academia «Madar'aga de Ferrer»

Carrer del Barco=INCA.

Ademes de les assignatures que compren l' ensenyanza superior que se dona en aquesta Academia, s' empliara pera el prop-vinent curs de 1903 a 1904 ab la teórica-práctica de llengua francesa; a carreg del conegut mestre frances Mr. Ventura Maril.

ACADEMIA MERCANTIL

S' acreditada Academia de D. Miquel Riutort s' ha uberta comensant s' any 13 de sa seva existencia, fursionant, per de prompte, sa 1.ª ensenyanza, contabilidad y dibuix, ab preparació a n' es proxím curs, en que s' admetrán dexeblés interns, esterns, mitjos pensio-nistes y permanents.

Casa per arrendar.

En aquesta impremta vos daran rahó d' una de planta baixa, pis y porxo, que té al costat cotxeria y un espayós jardí.

Atlot.

S' en necessita un de bona conducta y qu' escriga y lletgesca correctament, per trabayar en l' impremta d' aquest setmanari, carrer S. Francesch 23.

CASA

Sen arrenda una de planta baixa, bona per magatzem, botiga o altres usos, del carrer den Corró d' aquesta ciutat. Per informes dirigiuvos a n' aquesta impremta.

Tip. den Sastre y Pieras, S. Francesch 23. Inca.